

**per Guillem Albà
pallasso, director i actor
associat de l'AADPC**

S'han dit mil coses sobre el teatre. Grans mestres, expertes i experts... han fet totes les reflexions possibles, millor del que jo pugui fer.

No sabia quin sentit tenia que jo escrivís aquest manifest, però de seguida vaig pensar de fer-ho per la meva família. La meva mare, el meu pare i la meva padrina. Una companyia de teatre de titelles que porta 46 anys en aquesta professió, i a qui mai els han demanat de fer una cosa similar. Ni tampoc se'ls reconeix amb premis...però que, en canvi, actuen cada dia. No paren de treballar, però com sempre diuen: no són artistes, sinó treballadors de l'espectacle.

I com ells, tants companys/es de batalles que porten tota la vida fent bolos amunt i avall. Gent que va començar just després de la dictadura, amb uns ideals, amb ganes de lluitar i canviar les coses. Amb llibertat total per buscar, provar i equivocar-se. Un munt de coses que, avui, trobo a faltar. Per ells, el primer eren les ganes d'actuar. On fos: als carrers, a les places, als teatrets ambulants...quan no existien tantes lleis ni tants permisos. També ho trobo a faltar això. No calia etiquetar les coses, es mesclaven tots els estils i tècniques.

La de la meva família, és un tipus de companyia on es crea artesanalment, sense presses, a foc lent, sense que manin els diners per sobre de tot. On l'amistat sempre ha passat per davant de qualsevol altra cosa. Prenent-s'ho com una filosofia de vida. Ajudant-se, sempre, amb qualsevol que necessiti ajuda. Ja sigui amb algú que comença i vol consell, o compartint experiències i vida amb els companys i companyes de professió. Sense gelosies, sense mirar-los com a rivals, sinó com a iguals.

Tantes coses, que estaria tan bé no oblidar, i que cal reivindicar.

Que aquesta feina es tracta de compartir, no de competir.

Que no estem per tonteries. Ni per egos absurds.

MISSATGE DE L'AADPC DEL DIA MUNDIAL DEL TEATRE 2019

Cadascú, des de les seves inquietuds i la seva curiositat, però tots compartint el mateix fet. Fer teatre. Des de la gent professional, fins als grups amateurs de teatre i ateneus on tants professionals han començat. Llocs plens de gent que s'hi passa la vida sencera, combinant-ho amb la seva feina, creant i compartint moments.

Sóc pallasso, i busco el costat bo a les coses. Sé que val la pena viure, i tant! Està ple de coses precioses, coses increïbles que viurem. Però el món... està fatal.

Si començo a fer una llista de totes les desgràcies que passen, no li trobo sentit. Als humans, se'ns està anant de les mans això de viure en comunitat. I si penso en si realment tot això ho podem canviar... sovint em falta força.

Surto d'un assaig on he passat hores preocupat per uns detalls petitíssims, tocant emocions, capficant-me en coses on (em sembla) que m'hi va la vida ...i surto, i escolto les notícies i penso: què estic fent? I de què serveix això que estem fent? A vegades penso quin sentit té fer això que fem, quan en un altre lloc estan matant gent.

Doncs mireu, em consola, pensar que dedicar-me a això, pot ajudar a canviar el món. Sí, per molt utòpic que sembli. Aportar un granet de sorra, per petit que sigui.

Primer de tot per aconseguir parar el temps:

En un dia a dia en què no parem de córrer, en què estem sobreinformatos, hiperconnectats i més irritables que mai. On tothom està enganxat al mòbil, tothom menys tu, és clar! On no pares de treballar per fer allò que vols i després no tens temps per fer-ho. On hi ha una pressa constant...

Només aconseguir que la gent vagi al teatre i pari el temps, ja és un acte revolucionari.

Parar-ho tot i seguir fent aquest acte tan antic. Compartir un moment.

En segon lloc, si un cop allà, malgrat que la gent hagi vingut dura i cerebral, aconseguim que surtin del teatre una mica més feliços, amb les emocions més a flor de pell... Si aconseguim que durant aquella estona posin l'emoció per davant... ja valdrà la pena. Serà una petitíssima part per canviar el món, però necessària. Tocant els cors, podrem canviar els caps.

A tot el públic (que ve i que vindrà), que no li falti mai la curiositat de veure coses noves, siguin del gènere que siguin. No només les que veiem anunciades o que hi tenim més fàcil accés. Hi ha teatre per tot arreu: al carrer, a les escoles, en pisos, en teatres... Ple d'espectacles: de productores, de companyies grans, petites... de tots els tipus i per totes les edats. Per petits, per grans i per joves també, sí. Fins i tot pels adolescents! No s'acostuma a pensar en vosaltres, perquè no voteu, però trobareu coses que no us semblaran passades de moda. N'hi ha.

MISSATGE DE L'AADPC DEL DIA MUNDIAL DEL TEATRE 2019

I si no hi heu anat mai, proveu-ho! I potser veieu alguna cosa que no us agrada, i tant! Però trobareu algun estil que us agradarà segur. N'hi ha moltíssims.

I per acabar:

Que els programadors i programadores arrisquin. Que no tinguin por a portar diferents estils i formats al seus municipis.

Que els polítics entenguin que hi ha moltes maneres de fer teatre, i no només la de les reunions d'altres esferes. Que ells van canviant cada 4 anys, però nosaltres hi som i hi serem sempre.

Que cap gènere és menor. Que és tan lloable el teatre d'entreteniment, com el que vol fer pensar.

Que els espectacles per infants són tan o més importants que el teatre per a adults.

Que pallasso no és un insult.

Que ser titellaire és tan bonic com ser pastisser.

Que el teatre sense text també pot guanyar premis, i que els premis no són tan importants.

Que manin més les ganes de buscar i crear, que els diners pels diners.

Que està ple de gent bona que no treballa. I també de gent bona treballant, però no som els únics ni els millors. Que puguem aprofitar-ho per barrejar-nos i seguir-ne aprenent. Joves i grans.

Que no ens falti mai l'esperança, ni l'alegria. Però tampoc les ganes de millorar i queixar-nos.

Per un teatre accessible per a tothom. Plural i divers. On les dones i les persones racialitzades no siguin excepció, sinó protagonistes, i on els llocs de poder es reparteixin entre més mans, ulls, i caps, i cors.

Que som molt més efímers del que creiem. Que això no sabem quan dura, ni quan s'acabarà.

Aprofitem que estem vius. Deixem-nos de tonteries. Gaudim-ho. Compartim moments preciosos. Cuidem-nos, que és necessari i urgent... i que visqui el teatre!

Guillem Albà

Dia Mundial del Teatre 2019